

Iertați-vă unii pe alții!

În noiembrie 1843 a venit un vânzător de Biblii al Societății Evanghelice din Franța într-un sat francez. El a intrat într-un mic han, care era condus de un om bătrân și de fiica sa. Spre bucuria sa și-a dat curând seama că bătrânul era foarte abordabil. El se întreținea cu plăcere cu el și citea sârguincios din Biblie. Dar fiica era cu totul altfel. Ea se retrăgea ori de câte ori se citea din Biblie și iubea mai ales singurătatea. Într-o zi, colportorul s-a exprimat față de vechiul său prieten foarte îngrijorat în legătură cu faptul că fiica sa nu iubea Cuvântul lui Dumnezeu. Bătrânul a răspuns că o mâhnire mare îi rodea ei inima, din care cauză căuta ea singurătatea. La afirmația curierului de Biblii, că Cuvântul lui Dumnezeu este cel mai bun leac împotriva mâhnirii, bătrânul a promis s-o invite la participarea la o mică adunare, care avea loc în fiecare seară în timpul prezenței colportorului. Fiica, într-adevăr, chiar a venit și a arătat o atenție încordată. Ea chiar a dorit să aibă cartea din care auzise citindu-se.

În ziua următoare, vânzătorul de Biblii a avut o discuție lungă cu ea, din care a aflat că ea, ca urmare a unei încercări grele pierduse orice bucurie de viață; era măritată, dar trăia despărțită de soțul ei pentru că el era foarte rău și ea nu s-a putut înțelege cu el. Cu jurământ reciproc de ură veșnică, ei s-au despărțit și trăiau așa deja de mult timp. De atunci era torturată neîncetat de gândul la acest jurământ și se simțea foarte nefericită.

În discuție, colportorul s-a interesat în ce loc domiciliu soțul ei. Femeia i-a spus, dar a adăugat:

„Să nu vă gândiți că eu doresc să mă împac cu el. Este imposibil. Ne-am jurat reciproc ură veșnică. Așa că s-a terminat între noi.”

Vânzătorul de Biblii n-a răspuns nimic la aceasta. Dar în ziua următoare a plecat cu pachetul său de cărți în spate în acea localitate, care era numai la câteva ore depărtare de acel sat, și l-a găsit acolo pe bărbatul în cauză. Fără să spună de unde venea și fără să lase să se observe că știe ceva despre relațiile sale, i-a oferit un Nou Testament, pe care bărbatul l-a cumpărat. Vânzătorul de Biblii și-a continuat după aceea drumul. După câteva săptămâni a părăsit zona, ca să răspândească mai departe comoara Cuvântului lui Dumnezeu. Bătrânului său prieten i-a lăsat un mic depozit de cărți și i-a dat și adresa lui.

Mai multe săptămâni după aceea, la 1 ianuarie, 1844, a primit o scrisoare de la soțul nefericitei femei tinere. Nu fără uimire a observat imediat că scrisoarea fusese trimisă de la domiciliul bătrânului. Conținutul era, în principal, următorul:

„Vă veți mira dacă vă scriu de la locuința socrului meu, și mai mult, dacă vă spun că o fac cu soția mea alături și că mai ales ea este cea despre care scriu. De îndată ce am fost în posesia Noului Testament, pe care mi l-ați vândut, am citit regulat din el și cât de atins m-am simțit când am citit cuvintele din rugăciunea lui Isus: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, după cum și noi iertăm celor care ne-au greșit”. A trebuit să mă gândesc la soția mea și totuși nu puteam s-o iert. Aceasta mă chinuia cu cât mai mult timp, cu atât mai tare, până când n-am mai putut să mă abțin și mi-am zis: Voi merge la soția mea. De fapt, nu mă va ierta. Cu toate acestea, vreau să-mi fac datoria și să mă duc acolo.

Deci, am pornit la drum și ce credeți că mi s-a întâmplat? Pe când mă apropiam de locuința socrului meu, chiar soția mea a deschis ușa, mi-a venit în întâmpinare, m-a primit întinzându-mi mâinile și cu cuvintele:

„Bunul Dumnezeu te trimite. Tu nu știi că eram pe cale să vin la tine ca să mă împac cu tine. Am citit o carte care nu mi-a dat pace. Trebuia să vorbesc cu tine.”

Astfel, Cuvântul divin își demonstrase puterea pentru ambele inimi.

Titlul original: „Vergebet einander!”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*